

שיכר הדובדבנים

מאת אריאל להמן

היה היתה אשה בהירה שחייה בהירים. לאשה לא חסר דבר. מידי יום עלו על שולחנה מטעמים, מעדנים ותופינים וברכה בהירה שרתה על מעונה. יום אחד התדפק על דלתה של האשה הבהירה איש קשה כמו גזע שעניו עמוקות כמו הזמן. האיש הושיט לאשה כד חימר אדום ונעלם מבלי לומר דבר. למחרת שב האיש ואמר "בכד שיכר דובדבנים שכמותו לא טעמת מימיך". "תודה אך אין לי צורך בכך", אמרה האשה הבהירה, "ביתי מלא בכל טוב. מוטב שתציע את השיכר למישהו אחר, אנשים רבים כל-כך סובלים ממחסור". "השיכר הזה נרקח במיוחד עבורך. זהו שיכר הדובדבנים של האשה הבהירה" התעקש האיש והתיישב בפתח ביתה של האשה. האשה הושיטה שפתיה לכד וטעמה מן השיכר. טעם מתוק מקרמל וחם מקטיפה התפשט אל תוך גופה. "מידי יום אגיע לכאן לראותך שותה מן הכד", אמר האיש. "במהלך שבעת הימים הבאים תלגמי את המשקה כולו כך שבכד לא תיוותר אף טיפה". "ומה יקרה אז?" שאלה האשה. "או אז אעלם", אמר האיש. למשמע מלים אלו נרעדה האשה הבהירה ודמעה מלוחה הרטיבה את לחיה.

האשה הבהירה מלאה אחר דבריו של האיש, ושתתה מידי יום את שיכר הדובדבנים. בכל יום שינה המשקה את טעמו והפך מתוק יותר וחם יותר. האשה עקבה בדאגה אחר הכד ההולך ומתרוקן. ככל שהמתיק טעמו של השיכר כך נחמץ ליבה.

ביום השביעי נותרה בכד טיפה אחת אחרונה. האשה פנתה אל האיש - "איני רוצה לשתות היום", אמרה לו. "אם לא תשתי מן הכד תיבש הטיפה ותאבד לעד" אמר לה האיש. האשה עשתה כדבריו ושתתה את טיפת המשקה האחרונה. טעם גן עדן פשט בחלל פיה. הכד נשמט מידה והיא עצמה עיניה מעוצמת העונג. כשפקחה עיניה נעלם האיש וכד החימר איתו. פניה של האשה האשה הבהירה כהו באחת.

ביום המחרת שבה האשה והעלתה בזכרונה את טעמו של שיכר הדובדבנים. המעדנים העולים על שולחנה שוב לא הספיקו בכדי לשמח את ליבה. געגוע מילא את נשמתה. דמעות ניקו בעיניה של האשה הבהירה והחלו לזלוג על פניה. הדמעות החליקו במורד לחייה ופגשו את שפתותיה... היה להן טעם מתוק מקרמל וחם מקטיפה.

טעם של שיכר הדובדבנים של האשה הבהירה.